

[Arne Bjerregaard]

par år. Undertiden kom initiativerne alt for sent. Jeg er også enig i, at de højeste indtægter eller husstandsindtægter denne gang bør yde en skærv til genopretning af landets økonomi ved at få skåret toppen af forbrugsmulighederne. Men det er ikke det, man gør med forslaget om tvungen opsparing.

De velbærgede slipper nok en gang, og i stedet strammer man det nok en gang for familierne med kun én indtægt plus de familier, der nærmer sig pensionsalderen, de familier, der ikke tør begive sig ind i skatte-tænkningens labyrinter. Familier, der selv har sørget for børnenes pasning uden en krone fra samfundet, familier, der ikke har fået en krone i ungdomsydelse eller stipendier til deres børns uddannelse, fordi de har haft kun én indtægt på op til 225.000 kr., hvoraf de betaler 120.000 kr. i skat, fordi de ikke har haft råd til at udnytte de skattemæssige fradragsfordele, skal nu betale, mens familier med to indtægter på tilsammen 300.000 kr., hvoraf den ikke betaler mere i skat end en familie med 225.000 kr., når det er fordelt på to indtægter, skal slippe. Er det rimeligt?

Og hvad værre er: familier med to indkomster på tilsammen $\frac{1}{2}$ mill. kr. vil have råd til at bruge systemet, så den skattepligtige indkomst næppe er mere end 300.000 kr. for begge ægtefæller, og ofte vil den skattepligtige indkomst endda for disse grupper være betydelig lavere.

De skal nu slippe, for de har haft råd til at erhverve sig sommerhus, lystbåd, kapitalpensioner, skattefrie kursgevinster, leasingarrangementer osv., og sandsynligvis har de på grund af deres velstand i de rigtige perioder formået at erhverve sig sociale ydelser, som familien med 225.000 kr. ikke fik, fordi den ikke havde råd til at udnytte systemet, fordi der kun var én indtægt.

Hvorfor skal nok en gang familier, som, jeg havde nær sagt ikke flintrer rundt på kloten, fordi de ikke har råd til det, og dér bruger fremmed valuta, familier, der har betalt en høj skat uden at have et stort forbrug, stort set alene have nedskåret deres forbrugsmuligheder, medens de, der virkelig har forbruget, totalt slipper?

Som forbrugsbegrænsende foranstaltning overer jeg den påstand at forslaget ikke er meget bevendt. Socialt set er det økonomisk vold mod en bestemt gruppe, og forslaget er en hån mod almindelig retfærdighedssans.

På denne baggrund kan vel ingen fortæne mig i, at jeg af samvittighedsmæssige grunde, af respekt for mit partis fundamentale ideer, må sige, at jeg ikke kan medvirke til forslaget, hvis det ikke grundlæggende ændres.

Lykketoft (S):

Jeg føler anledning til, inden jeg gør nogle bemærkninger om de to forslag, der skal behandles i skatte- og afgiftsudvalget, lige at rette en meget, meget stor misforståelse, som hr. Bo Kristensen gjorde sig skyldig i, da han var heroppe for lidt siden. Det, socialdemokratiet har skitseret, er et forslag om en ramme for lønomkostningsstigninger på 5 pct. pr. år svarende til det, vi faktisk har haft i indeværende overenskomstperiode. Den lavtlønsbeskyttelse, der er tale om, er ikke 4 pct. oveni, hr. Bo Kristensen. Det er et forslag til en forhandling, hvis der mod alle forventninger skulle blive tale om en prisstigning ud over 4 pct. Det er altså noget helt, helt andet, end hr. Bo Kristensen beskæftiger sig med, der her er tale om, noget, der meget ligner det forløb, vi faktisk har haft i de sidste to år.

I øvrigt vil jeg sige til debatten om indkomstpoltikken, som vi tidligere havde lejlighed til at deltage lidt i med hr. Niels Helveg Petersen, at de ideologer, der mener, at indkomstpoltik kan løse alle problemer, må man sige her vel har fået det bedst tænkelige. Som det ofte er tilfældet i det virkelige liv, er det bedste det godes værste fjende. Jeg tror lige præcis, at det er det, der vil vise sig at være tilfældet, når man prøver at presse en så stram løsning ned over hovedet på de organisationer, uden hvis fornuftige medvirken et harmonisk arbejdsmarked ikke kan bevares.

Må jeg så vende mig til spørgsmålet om bunden opsparing. Jeg synes, at hr. Arne Bjerregaards tale om forslaget som en hån mod almindelig retfærdighedssans var en både rigtig og modig tale. Det er naturligvis skændigt i en situation, hvor et stort flertal i folketinget er enigt om, at vi skal lave skattesystemet helt om, hvor der pågår forhandlinger om at lave det helt om mellem regeringen, de radikale og socialdemokratiet, at komme med et forslag om, at nu skal vi, som statsministeren siger, på sådan et fupgrund-